

21. A Gyümölcslő Boldogasszony elmélkedésének gyümölcse

Imádkozzuk el a 18. számú éneket:

*Az Ige megtestesült Názáretben,
Kit Mária szűzen szült Betlehemben,
Itt vagy on elrejtve kenyérszínben,
Imádjuk mindnyájan egyetemben.*

Urunk megtestesülésének 2000. jubileumi ünnepe kapcsán sokszor emeltük fel tekintetünket a Szűzanyára, hogy hogyan kövessük őt az imádságban! A Szűzanya ugyanis imádkozó lélek volt. Ezért nagyszerű példa a mi számunkra. Látjuk, hogy imájának igen jó gyümölcse van, s ezért érdemes követni! Vajon **mit imádkozott a Szűzanya?** Nyilván az ószövetségi imádságos könyvet, a Zsoltárok könyvét. Ebben találjuk ezt a szép buzdítást: *Keressétek az Urat, és hatalmas erejét, keressétek arcát szüntelenül!* (Zsolt 104, 4).

A Szűzanyában megvolt a vágy *Isten arcát látni*. Próbáljuk **mi is átélni azt az imádságos vágyakozást, amely a Boldogságos Szűzben lobogott!** Mi is szeretnénk *Isten arcát keresni* és látni!

1. A 13. zsoltárban az oktalan ember magatartásáról van szó, de a Zsoltáros inkább Isten magatartását jellemzi: *Az Úr a mennyből letekint az emberekre, hogy lássa, van-e köztük értelmes, aki keresi Istent* (Zsolt 13, 2). A Szűzanya biztosan mondta magában: én *keresem Istent*, vajon akkor *letekint rám is?* Igen, letekintett. Az Úristen látta a Szűzanyát, látta a szíve vágyát, bár a Szűzanya nem látta Istent, nem látta Isten arcát. Ha kinyitotta a szemét, akkor csak a teremtményeket látta, ugyanúgy, mint mi. Ha lecsukta a szemét, csak sötétséget tapasztalt, nem látta Istent.

2. Most mi is csukjuk be a szemünket, és a Szűzanyával együtt próbáljunk annak a sűrű sötétségnek a túlsó oldalára tekinteni, amely sötétség most elrejtje előlünk az Istent. De Isten ott van!

a) Ha a kinyilatkoztató Isten egyszer feladatul adja: *Keressétek az Urat és hatalmas erejét, keressétek arcát szüntelen!* (Zsolt 104, 4), akkor nekünk is szabad keresnünk Őt, ahogyan a Szűzanyának is volt lehetősége keresni Őt.

Próbáljuk átélni a **sötétséget**, amelyet a **misztikusok** – a sötétben is „látó” emberek, akik Isten elrejtett, titokzatos valóságába nyernek beavatást – **fényességnek is mondanak!** Végül is ugyanazon valóság kifejezéséről van szó. Itt a földön *Istent sohasem látta senki* (Jn 1, 18), nem láthatja, mert nem tudunk a napba beletekinteni! De azért vágyódhatunk rá! A sötétséget a maga fizikai valóságában tudjuk érzékelni. Akkor ez az élmény segítsen nekünk is a sötétség határán túljutni a Világosság országába, Istenhez! Az úrhajónál is gyorsabban tudjuk megtenni az utat – a nagy sötétségen át – a vágyunkkal Istenhez.

b) Ez a vágy a Szűzanyának is segített átélni, megtapasztalni valamit Isten életéből, örömeiből és békéjéből. **Mária** itt a földön is két lábbal állt, de a **szíve Istennél volt**, Isten országában, a mennyországban. Ha ő ezt az eligazítást kapta a Zsoltároskönyvből: *Keressétek az Urat, az arcát szüntelen*, akkor ő engedelmeskedett, és **vágyódott** az Úr arcát látni!

Mi is tanuljuk el a Szűzanyától ezt a vágyódást! Most még inkább indítsuk fel Isten utáni vágyunkat, hogy – a sötétségen áthatolva – **Isten arcát keressük mi is!**

A názáreti ház kicsiny szobájában is ilyen csend volt, mivel a Szűzanya elfordult mindattól, ami nem Istennel töltötte be a szívét, és Isten felé fordította a szívét.

c) Egy imaszóval ki is mondhatjuk Istennek: **„Uram, odafordítom Hozzád a szívemet!”** Még célratörőbben, sokkal jobban fordítsuk feléje szívünket, mint ahogyan a céljára ráállított úrhajót, hogy biztosan elérje a kitűzött pontot. Ne zavarjon, hogy ebben a

lélek-sötétségben mi sem látjuk Isten arcát, mint ahogyan a Szűzanya sem látta. De teljes bizalommal mehetünk előre a vaksötétben, mert a lelkünk Istenhez hasonló természetű, Istenre ráirányzott lélek!

A XXI. század technikája, célkövető rendszere semmisség ahhoz a beirányítottsághoz képest, amelyet az Úristen adott a lelkünkbe, hogy biztosan rátalálhassunk, követhessük a Cél vonzását!

d) Az Isten arcát kereső lélek meglepődve tapasztalhatja, hogy nemcsak ő törekszik Isten felé, hanem **Isten is közelít feléje!** Talán már megtanultuk, *hogya mi egyet lépünk Isten felé, Ő ezerannyit közelít hozzánk!* (Vö. Jak 4, 8).

Most próbáljuk ezt az Isten-arányú közeledést átélni! A hihetetlen meglepődéstől boldogan kérdezzük: „Istenem, hát Te jössz hozzám, a méltatlanhoz?”

Az Istent szerető lélek vágyával talán már el is képeltük, hogy milyen lesz ez a szemtől szembe találkozás. Boldogan készülődhetnénk rá – de úgy látszik, ez még odébb van –, addig még más lépések is szükségesek, például a **kitárulkozás**.

e) **Tárjuk ki lelkünket** Isten világa előtt! Ahogyan Názáretben imája csendjében a Szűzanya is kitérte szívét, és várta Isten érkezését, a kegyelem áradását, úgy imádságunkban mi is vágyódhatunk megélni ezt a találkozást Istennel.

f) Próbáljunk **mélyebben, lassabban lélegezni!** Ha a ki- és belélegzés ritmusát követjük imánk, vagyis Istenre irányulásuk folyamán, az segít lelkünk kiüresítésében, hogy az Úr előtt kitárulkozva, egyre jobban befogadhassuk Őt.

g) Az imádkozó ember *maga sem tudja, hogy hogyan* (vö. 2 Kor 12, 2), de megélheti, hogy **az Úr** – a fény sebességénél is gyorsabban és a harmat leheletfinom érintésénél is finomabban – **egyszer csak itt van a lelkünkben!** A mi dolgunk a befogadás, mert Isten nekünk akarja kinyilatkoztatni, ajándékozni önmagát.

h) Az imádkozó lélek *maga sem tudja, hogyan*, de ebben a lélek-sötétségben **találkozik az Úrral**. Nem vagyok már a földön, mert lélekben elindultam Isten országa felé. Nem vagyok még a mennyországban sem, mert azt azért már mérhetetlenül boldogan érzékelném. A földi szférában, az e világban megvannak még a vonatkozásaim, de valahol megtapasztalom, hogy **Isten kerül túlsúlyba az életemben, betölt**. Hagyom, hogy betöltsön! Vágyódom rá, hogy még jobban betöltsön önmagával! *Ebben az Istennel áldott állapotban egyszer csak fellobban a szívemben az örvendezés!* Úgy **örülök** ennek a folyamatosan áradó szeretetnek! Vigyázok, szinte meg sem moccanok, nehogy elriasszam! Csak tágítom lelkem kapuját: „Istenem, áradj belém még jobban!” Ez a szerető gyönyörködés állapota, amikor **Isten és a lélek kölcsönösen gyönyörködnek egymásban!**

i) **Isten** ugyanis **szívesen eljön** az **Ő tiszta szívű** (vö. Mt 5, 8) teremtményéhez, aki Őt keresi. Szívesen jön tehát hozzánk! Mi pedig **kitárulkozunk Előtte**, és **hagyjuk, hogy belénk áradjon**, mint ahogyan az első tavaszi napsugár lehetőségét kihasználva úton-útfélen megállunk, hogy napfürdőt vegyünk, hogy belénk áradjon az élet fénye, melege. Engedjük, hogy porusaink mélyére, lelkünk legmélyére hatoljon!

Talán Isten szeretetének a melegét is átélhetjük: izzó szeretete fényét, amellyel beragyogja lelkünk mélyét. Mi a gyermekek telhetetlenségével mondhatjuk Neki: „Még! Uram, tölts be még jobban önmagaddal!”

3. Amikor még nem érkezett el az óra, hogy az Úr elküldje angyalát, és köszöntse a Boldogságos Szűz Máriát, **Mária már akkor is nyitott volt Ura befogadására**. Ha mi megélhettünk valamit az imában az Isten előtti kitárulkozásból, Mária még jobban megélte azt. A Zsoltáros szava feljogosította őt erre. Az ő szeplőtelenül tiszta lelke volt a legfogékonyabb az Isten előtti elcsendesülésre, kitárulkozásra, Isten szeretetének a befogadására és a Neki való örvendezésre.

a) A Boldogságos Szűzanya is készítgette a szívét az imádságban való találkozás

öröme.

Ő is megélte: **Nem mindegy, hogy hol és mivel imádkozunk!**

– Volt úgy, hogy a **szemével** imádkozott: olvasta a Biblia szövegét.

– Volt úgy, hogy a **fülével** hallotta a szöveget, hiszen szombatoként felolvasták az Úr igéjét a zsinagógában.

– Volt úgy, hogy a **szájával** kimondta ő maga is Isten igéjét, amit hallott. Az ő szájában édessé vált a szó.

– **Értelmével** ő is próbálta megérteni, amit olvasott, vagy hallott, vagy az ajkával kimondott. Az imádság szava nemcsak a szemében, a fülében vagy a szájában, de még inkább az értelmében is megvalósult. Az isteni szót, amelyet az értelmével megértett, a **szívébe is befogadta**.

De leginkább szerette azt az isteni szót, amit hallott. Szerette azt az Istent, akinek a szavát hallotta. Az imádság nemcsak a szívében született meg, hanem a hitében is. Elhitte Istennek a szót, amelyet a kinyilatkoztatásból hallott. Kész volt követni, életében megvalósítani, szavával hirdetni azt, amit Isten üzent neki.

Minden elmélkedésnek ez a gyümölcse: Isten szava gyökeret ver az értelmemben, a szívemben és az akaratomban, és így végül a cselekedeteimben is. **Megváltozik az életem**, s megváltozik az élet körülöttem!

b) Hogy a **Szűzanya mennyire gyakorlott volt ebben az imamódban**, mutatja, hogy amikor az Isteni Színjátéknak az a nagy előadása történt, amikor egyenes adásban ment a dolog, semmit sem hibázott. Mindent jól begyakoroltan, már százszor előre átélve, tökéletesen végzett.

Most forgassuk úgy az idő kerekét, hogy a kétezer évvel ezelőtti nagy eseménnyel egyidejűleg, az angyallal együtt érkezünk Mária házába. Húzzuk meg magunkat a sarokban, hogy ne zavarjuk a nagy Isteni Színjáték ezen egyedülálló jelenetét.

Akkor Mária a **fülével hallotta** Isten szavát, és megértette: *Méhedben fogansz, és fiat szülsz* (Lk 1, 31). A szavakat értette, az eseményt nem értette.

Szájával ki is mondta: *Hogyan történik majd ez? Mi ez, ami majd történik?* (Lk 1, 34).

Amit az angyal mondott Isten üzeneteként, azt próbálta megérteni, **elgondolkodott rajta**. Később is, amikor pásztorok érkeztek a betlehemi barlangba, és hódoltak a kis Jézus előtt, *Mária elgondolkodott a pásztorok szavain* (Lk 2, 19). Vagy a 12 éves Jézus megtalálása után – amikor hazamennek Názáretbe – ugyancsak megjegyzi Lukács: *Mária elgondolkodott azon, amit Jézus mondott* (vö. Lk 2, 52).

Mária arra használta az értelmét, amire való, tudniillik hogy Istent és Isten üzenetét megértse, megismerje. Amikor **megértette** az angyal magyarázatát – hogy a **Szentlélek ereje borítja el**, és a születendő szent Isten Fia lesz –, ó, mennyire **beengedte a szívébe** ezt a nagy igazságot! *Én? Isten Fiának anyja?* (Vö. Lk 1, 34). Ó, hogy rá tud dobanni az emberi szív az ilyen nagy, kitüntető öröme! Később is – nemcsak az értelmében, hanem a szívében is – **megőrizte** a pásztorok és a kis Jézus szavait.

Ezzel nekünk is **tanítja, hogy mit hogyan kell tennünk, ha Isten szól hozzánk**.

S miután Isten igéjét fülével hallotta, szájával kimondta, értelmével megértette s a szívébe befogadta, akkor hittel elfogadta. Kimondja az angyalnak a szót: *Legyen nekem a te igéd szerint, mert én Isten szolgálóleánya vagyok* (Lk 1, 37-38). Nem értem egészen a dolgot, de elhiszem, vállalom és szolgálom.

Nem sokkal később – amikor idős rokonát látogatja meg – Erzsébet kifejezetten ezt mondja: *Boldog vagy, Mária, mert hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neked* (Lk 1, 45).

c) Mária abban is példaképünk, hogy hogyan kell hittel elfogadnunk Isten szavát, üzenetét!

Ennek az elmélkedésnek, ennek a csodálatos élménynek, ennek az Istennel való

találkozásnak, mi lett a gyümölcse? **Megváltozott Mária élete.**

– Helyet adott szívében Isten szavának.

– Helyet adott méhében Isten Fiának.

– Helyet adott életében Jézusnak.

– Élete már itt a földön Jézushoz kapcsolódott, a mennyben pedig örökre, amikor Szent Fia őt testével és lelkével felvitte az égbe.

Isten szava nemcsak az ő életét változtatta meg. Később a kánai menyegzőn a Szűzanya továbbadja ezt az élményt: *Amit mond nektek az én Jézusom, azt ti tegyétek meg* (vö. Jn 2, 6) teljes bizalommal, hittel és szívesen, s akkor minden megváltozik!

d) A Boldogságos Szűz, aki *Isten arcát vágyta látni* – a hit sűrű sötétségén átjutva alig várta, hogy az a kilenc hónap véget érjen –, méhe magzatának arcán Isten Fiát láthatta felragyogni! Az angyal kinyilatkoztatásából tudta, hogy a *Magasságbeli Fia* (Lk 1, 32). Ez elég volt neki arra, hogy harminc csendes názáreti éven át szolgálja Isten Fiát, akit csak Jézusnak hívott. Az angyal szavának való hit képessé tette őt arra, hogy a hároméves nyilvános működés alatt kövesse Jézusát a szent asszonyokkal a szenvedés nagy napján. A keresztúton is szorosan a nyomában járjon, s a kereszt tövében álljon, vele legyen az eltemetésben és vele a feltámadásban is.

Boldog vagy, Mária, mert hittél! (Vö. Lk 1, 45). Hosszú ideig – nemcsak kilenc hónapig, hanem 30 + 3 évig – tartott az isteni napfogyatkozás, amíg megláthattad Krisztusod arcán Isten egyszülött Fiának a dicsőségét felragyogni a feltámadásban!

– Mit számít a sötétség, ha egyszer vége lesz?

– Mit számít a sötétség, amelyen keresztül kell mennem, ha egyszer Isten világossága ragyog rám a sötétség végén?

– Mit számít az én akarásom, vágyam, kívánságom, amikor elég nekem Isten akarata, hiszen *én az Ő szolgálólánya vagyok*. Ne az történjék, amit én akarok, hanem: *Legyen nekem a te igéd szerint!* (Lk 1, 38).

e) Már nekünk sem kell sokat várnunk. Olyan gyorsan repült el ez a kétezer év az angyali üdvözlés jelenete óta! A magunk fikarcnyi életének évei is úgy rohannak. Isten is közelít felénk, mi is Őfelé.

Mária, ez a ragyogó názáreti Csillag mutatja, hogy jó úton járunk. Ha nekünk is úgy kell begyakorolnunk magunkat Isten igéjének a befogadására, mint ahogyan öneki kellett, akkor **mi is** tudjunk elcsendesedni, elszakadni az e világtól! Tudjunk kitárulkozni Isten előtt, aki *ezerannyit jön felénk*, amíg mi egy lépést teszünk Feléje (vö. Jak 4, 7).

f) **Fogadjuk be**, amikor szeretetével belénk akar áradni, és **szüntelenül örvendezzünk Neki!** Mert bennünk is lakást akar venni a folyton áradó szeretetével – azzal a Szeretettel, Szerető Gyönyörködéssel, aki az Atya és a Fiú Szeretete –, vagyis a Szentlélekkel, aki bennünk is gyümölcsöt akar hozni. Összeköti az Atyát és a Fiút, s a mi lelkünkben is Krisztus képmása alakul ki.

Boldogok vagyunk, ha kimondjuk nevét szánkkal, ha értelmünkkel próbáljuk megérteni, szívünkbe befogadni, hitünkkel elfogadni, és tenni azt, amit mond nekünk: Őt megvalósítani az életünkkel! Akkor, ha a szavainkkal hirdetjük, ha mi is azt mondjuk, amit a Boldogságos Szűzanya Kánában: „*Amit mond nektek, tegyétek!*” (Jn 2, 5). Ha mások is azt teszik, akkor megváltozik, átváltozik az életük: Isten az ő életükben is jelenvalóvá testesül! Akkor lassanként *Isten lesz minden mindenben* (1 Kor 15, 28), ahogyan Szent Pál apostol fogalmazta meg a Teremtés célját.

Befejezésül a 16. számú éneket imádkozzuk el:

Az angyal énekel, tekints az égre fel:

Napvilágos lett az éj, meghasadt az ég

És a Második Személy most a földre lép.

Mézet ont az ég! Mézet ont az ég!